

SÍR A GYERMEK

Pecznyík Pál

Édesanyám? Sír a gyermek,
csak csontja van, két kezemnek,
minden újam, lerotthadott,
beteg és éhes is vagyok.
Vigasztalja édesanyja,
szeméből hull könny patakja,
hiszen ő is, leprás szegény,
csak nyílás van, orra helyén.
Minden tagját kór emésztí,
még fiatal, s vénnek néz ki.
Kihullt szép hajkoronája,
elnyűtt, rongyos a ruhája.

Így tengetik életüket,
lepra emésztí testüket.
Sokan, szülők nélkül, árván,
ki indul meg, sorsuk láttán?
Segítséget tőlünk várnak,
koldusai, a világnak!
Nem ülhetnek, mint sok gyermek,
dúsan rakott asztal mellett,
melyen mindent megtalálnak,
s válogatva, csak turkálnak.

Nekik nincsen nagy igényük,
szeretetre vágyik szívük,
mely őket is számba veszi,
nem utálja, de szereti.
Ne csak magunk javát nézzük,
indítson meg, szenvedésük!
Bárcsak úgy szeretnénk őket,
miként saját gyermekünket,
hogy fájdalom s könnybarázdált
kis arcukon, mosolyt látnánk.

Pecznyík Pál
1985.